

Индийцитъ, които бѣха на дървото, не изпуснаха удобния случай и почнаха да хвърлятъ стрѣли върху вцепенилия се тигъръ. Но какво значеа тѣ за дебелата кожа на животното? Тигърътъ не ги и забележаваше. Чакъ когато една стрѣла го удари край окото, безъ да го повреди, той зарева бѣсно, хвърли се къмъ дървото, заби нокте въ неговото стъбло и бързо затръска глава. Стрѣлата падна, тигърътъ веднага се успокои и се простре предъ входа на пещерата.

Франкъ дойде пакъ при насъ и ни каза, че той удушилъ съ вжжето тигренцата, които изхвърли изъ пещерата при краката на тигъра. Звѣрътъ скочи, почна да дѹши мрътвитѣ си деца, обръщаше ги съ лапитѣ си и, като се увѣри, че не ще може да ги вдигне, застана тѣй жално, че сърцето ни се сви неволно отъ тжга.

Ние почнахме да обвиняваме Франка въ жестокость, но бѣдниятъ ловецъ и така си бѣше изгубилъ ума отъ страхъ.

Изведнѹжъ, негде отдалечъ се раздаде рикание на тигъръ, на което нашиятъ тигъръ отговори съ жаленъ вой. И следъ минута предъ пещерата се появи тигрицата, съ нѣщо по-малка отъ лежащия до камъка нейнъ съпругъ. Невъзможно е да се опише рева, който тя издаде като видѣ мрътвитѣ си деца. То бѣще нѣкаква смѣсъ отъ безуменъ стонъ съ дълбоко ридание. Тигрицата, душейки децата си, диво хриптеше, рѣмжеше, въртеше свирепоналѣнитѣ си съ крѣвъ очи и поглеждаше безпокойно на вси страни, като че ли търсеше убицеа на децата си. Слѣдъ това, като ни съгледа, тя съ ужасенъ ревъ се хвърли върху камъка, който ние натискахме съ всички сили, и веднага отскочи на-